

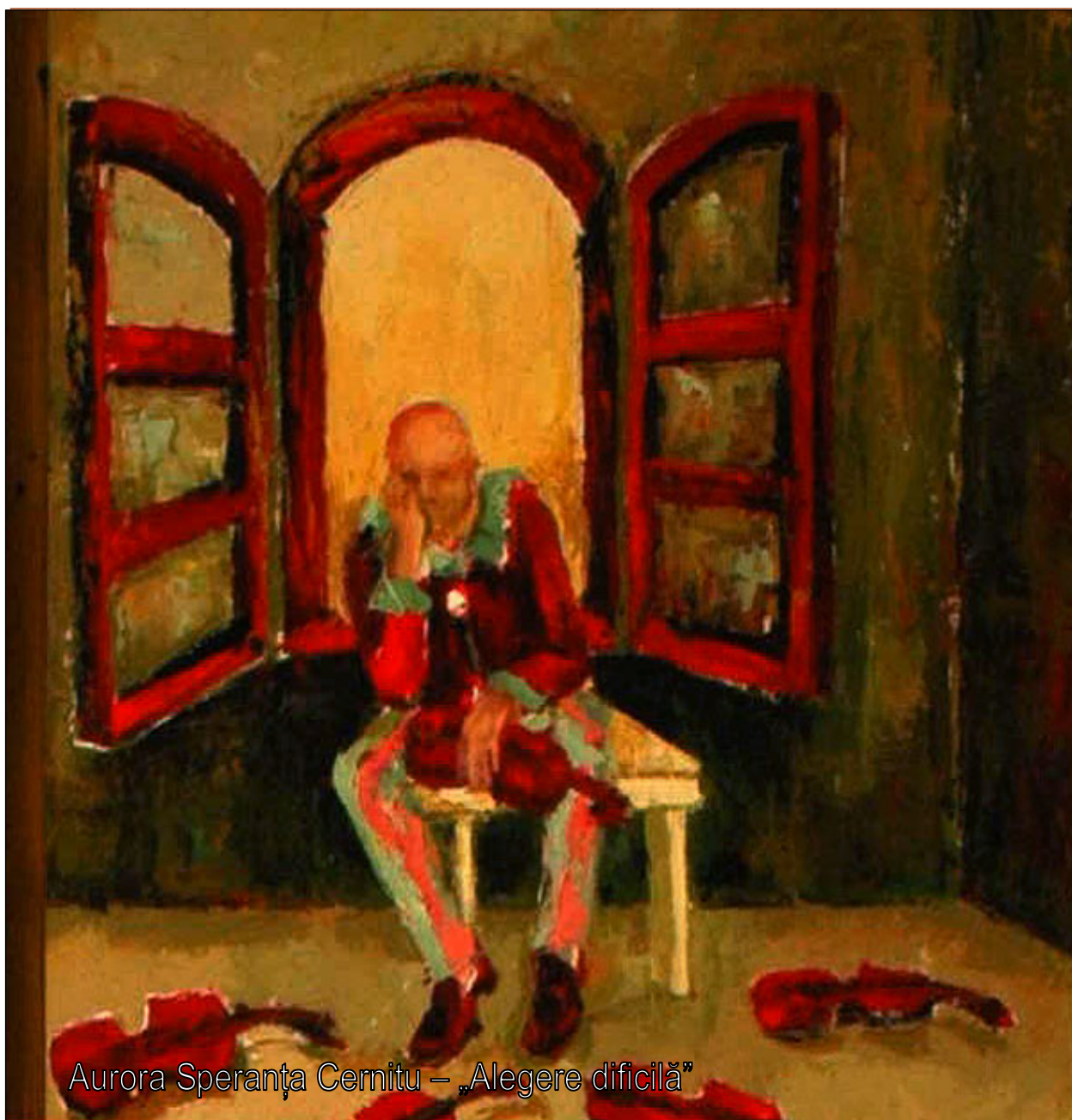
Vatra veche

Vatra veche

3

Lunar de cultură * Serie veche nouă * Anul II, nr. 3(15), martie 2010 *ISSN 2066-0952

VATRA, Foaie ilustrată pentru familie (1894) * Fondatori I. Slavici, I. L. Caragiale, G. Coşbuc
VATRA, 1971 *Redactor-şef fondator Romulus Guga * VATRA VECHE, 2009, Redactor-şef Nicolae Băciuş

Aurora Speranța Cernitu – „Alegere dificilă”

VATRA VECHE DIALOG cu AUREL RĂU

Cartea la raft

Ionuț Caragea și Guru amnezic

Apărută la finele anului 2009, cartea semnată de Ionuț Caragea și intitulată, paradoxal, GURU AMNEZIC, pare să fi intrat deja în conștiința cititorilor de poezie contemporană. Cu o copertă superbă, care se potrivește cu textul, grafică realizată de Vlad Tulburea, cartea de față deține toate atuurile pentru a fi pe lista cu nominalizările pentru un premiu internațional de poezie.

Constantin Miu, în prefață, și Agela Furtună, în postfață, girează prin prezentările făcute o carte care are deja viitor.

Într-o manieră elegantă, prin notă lirică modernistă dar fără vulgarități și ricoșeuri care să deranjeze bunul simț, Ionuț Caragea ne demonstrează și în cea de-a 14-a carte a sa că lumea în care trăim ca într-o cutie de conserve poate fi descifrată, poate fi catalogată, dar mai ales poate și trebuie să fie iubită.

Teme dintre cele mai tulburătoare din saga vieții, puncte abia descifrabile dintr-o memorie colectivă, toate sunt detalii care vin și se prind în poem pentru a ne evidenția o Lume. Viața mustește printre rândurile poemelor care, multe dintre ele, se doresc a fi de-o acuratețe aproape științifică, ca trasate din riglă.

Poetul nu doar privește lumea reală, o trăiește pe viu ca pe o experiență personală și care îi dă dreptul să tragă concluzii. Nu o face la modul didactic, sfătos și declamator, o face într-un soi de procesiune aproape religioasă pentru care Nașterea unui Poem este cel mai frumos lucru din lume.

„Există cuvântul în fața căruia oamenii să moară fără să plângă...” Poetul nu pune întrebare retoric, el intuiește magia care face dintr-un om obișnuit unul nemuritor.

Iubirea! Singura forță care poate sta dinaintea Morții cu capul sus, senină și chiar victorioasă.

Pentru un poet tânăr, cum este Ionuț Caragea, dar cu o experiență de viață vastă, cultură solidă și cu o voință sisifică, poezia este aliajul pe care îl topește în retorta sufletului, apoi îl toarnă în matricea grijilor pentru universalitatea omenirii.

Nu pentru sine însuși trăiește extazul și agonia poemului, nu pentru persoana sa se luptă cu nimicnicia. „Sufăr de foamea altora”, spune într-un context în care, pe stradă tot mai puțini oameni se uită în ochii unui om care cerșește vise nu pâine.

O baladă frumos încheată este cartea aceasta, pe care, ca niște persoane care credem că deținem la degetul mic informația planetară, universului... trebuie să o citim pe îndelete, să revenim pe pagină, pentru a ne demonstra că GURU AMNEZIC nu este doar o metaforă.

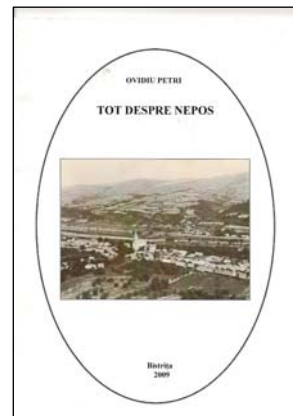
Ionuț Caragea stăpânește arta scrisului, are vocația de poet în sânge, iar ceea ce rezultă din paginile cărții acesteia sunt mostre de matritate poetică certă.

Felicitări, Ionuț Caragea !

MELANIA CUC

Duioșii patriarhale cu Ovidiu Petri

Vine o vreme când lecturile unor experiențe epice postmoderniste, cu tot ineditul lor de formulă, ne obosesc și, chiar pentru scurtă vreme, căutăm altceva. Nu neapărat facitul și divertismentul vetust, ci mai degrabă simplitatea devoțiunii, performantă în sinceritate. O astfel de lectură ne propune profesorul nimigean Ovidiu Petri care, după ce în 2006 își rememora în pagini emoționante „Satul lui drag”, ne propune la finele lui 2009, de la aceeași generoasă editură a Casei Corpului Didactic din Bistrița, „Nova Didactica”, alte pagini „Tot despre Nepos”. Cu suflet de copil (nu însă infantil), autorul își redeschide muzeul duioșilor patriarhale în pagini caligrafiate cu răbdare nu însă cu elemente de monografie rurală, ci cu figuri devenite bunuri spirituale ale celor din Vărarea, reținute într-un panegiric sui generis. Eterogenă, ca și lumea satului, cartea lui Ovidiu Petri răspunde nevoii discrete de evocare, de rememorări dintr-un muzeu de ceară așezate în sumar după o prioritate firească; mama, cărturarii satului, personalități cu sau fără aureolă, genealogii emoționale. O astfel de lectură reface în conștiința cititorului o legătură cu sine, cu lumea irecuperabilă a fiecăruia dintre noi la care ne întoarcem pe furiș, hăituiți, pentru o spovedanie tardivă.

IULIAN CHIVU